

Unge khmerer dropper skolen

Resultaterne fra undersøgelse i PACODE-projektet hos unge khmerer foreligger nu. I denne artikel fokuseres på det første problem: drop-out fra skolen

Af Anja Poulsen, læge i PACODE-projektet

Der er blevet talt en masse omkring trafficking og sårbarheden for hiv-infektion hos khmererne i det sydlige Vietnam, men der er ikke meget reel viden, om situationen er anderledes hos denne gruppe end hos de unge vietnamesere generelt. Endvidere ved man ikke meget om de unges forhold generelt.

Derfor blev der som del af allianceprojektet PACODE i 2007 gennemført en undersøgelse hos de unge khmerer. Formålet med undersøgelsen var at høre, hvad de unge havde af problemer, og hvad de havde af viden, og hvilke opfattelse de havde af forskellige temaer som sex, alkohol, skole og arbejde. Undersøgelsen blev udført dels som gruppediskussioner, dels som interview af unge, forældre og lærere. Derfor har det taget lang tid at bearbejde materialet.

Nogle af de største problemer, der blev identificeret for de unge, var:

- Mange droppede tidligt ud af skolen
- Rygning og alkohol
- Manglende viden om aids/kønssygdomme
- Beskeden viden om reproduktiv sundhed (svangerskabsforebyggelse)

Skole og unge khmerer

Khmer folket tillægger uddannelse mere og mere værdi.

De anerkender, at bedre uddannelse giver børnene flere muligheder for at få højere indkomst og et bedre job senere i livet. Både børn og voksne har en forventning om, at barnet skal afslutte mindst "secondary school" (svarende til folkeskolens afgangseksamen), og om muligt gymnasiet.

En mor fra An Giang siger: "Nu er uddannelse vigtigt. Vi forstår og accepterer den høje værdi af uddannelse. Tidligere gik drenge i skole længere end pigerne. Nu er denne forskel væk, idet folk anerkender at højere uddannelse giver et bedre job, end hvis man ikke har uddannelse".

En 14-årig skoledreng i An Giang: "Jeg ønsker at afslutte 12. klasse (svarende til gymnasiet). Derefter vil jeg gerne på seminariet... for at blive lærer"

17-årig pige, 9. classes skoleelev i Soc Trang: "Mine forældre siger, at vores familie ikke har nogen mark eller have, så du er nødt til at læse hårdt for at følge med de andre".

16-årig pige, 7. Klasse, An Giang: "Min

Foto: Jørgen Schytte

mor ønsker jeg skal læse på universitetet... til læge"

Ironisk nok er der få børn, der er i stand til at leve op til forventningerne. Den mest almindelige barriere for høj uddannelse er de dårlige økonomiske forhold i børnenes egne familier.

17-år gammel dreng fra An Giang, der gik ud af skolen i 5. klasse: "Min mor sagde til mig, at jeg skulle stoppe. Så jeg holdt op i skolen... fordi jeg vidste, at min mor arbejdede hårdt. Så jeg holdt op for at hjælpe hende... Faktisk ville jeg ikke holde op, men min familiesituation var så svær, så jeg var nødt til det".

PACODE-projektet

DVF, CARE og OVE er gået sammen med tre vietnamesiske organisationer for at skabe varige forbedringer af levevilkårene for især khmer minoriteten i fattige områder i provinserne An Giang og Soc Trang i Mekong-deltaet. PACODE betyder Participatory Community Development - medvirken i lokalområdets udvikling.

Khmer folket i Vietnam er et mindretal på ca. 1,2 million, der lever i Mekong deltaet i den sydlige del af Vietnam. Denne gruppe har deres eget sprog og religion. De har en tæt kulturel relation med nabolandet, Cambodja.

Projektet har til formål at forbedre forholdene for kvinder og børn blandt én af de store etniske grupper, som ikke så let har adgang til de forbedringer i levevilkår, som en stor del af befolkningen i Vietnam ellers oplever i disse år.

Læs mere på www.davifo.dk - bistandsprojekter - Pacode

Selvom skolepengene for khmerbørn er dækket af regeringen og de fleste bøger kan lånes af skolen, så siger en sundhedsfrivillig (village health volunteer) i Soc Trang: "Skoleudgifterne er ikke høje, men det er vanskeligt for familien at dække andre udgifter så som skoleuniform, sundhedsforsikring, te i pauserne for deres børn - også selvom disse udgifter er små".

På spørgsmålet om det er til at betale for skolen, svarer en 14-årig dreng, 9. klasse, An Giang: "Ja, skolepenge...3000 Dong per måned.. gebyr for papirer... 5000 per termin, eksamensgebyr på 500 eller 1000... der skal betales hver uge...Det er meget".

En 16-årig 8. classes elev i Soc Trang: "Jeg kan lide at gå i skole, men min familie har ikke mange penge. Jeg prøver at arbejde hårdt derhjemme for at få penge nok til at dække skoleudgifter... men det hårde arbejde gør mig for træt til at læse. Jeg vil holde op efter 9. klasse... fordi jeg er for fattig til at betale skole".

Få gennemfører 9. klasse

Ud over den tid børnene bruger på at studere, bliver familiens arbejdsstyrke påvirket. Det samme gælder indkomsten. I nogle tilfælde siger forældre til deres børn, at de skal holde op med skolen for at blive hjemme og arbejde for familien. I andre tilfælde er det børnene, der er bekymrede på grund af familiens vanskeligheder. De beslutter selv at holde op i skolen, trods forældrenes protester. Resultatet er at masser af børn holder op med skolen tidligt og få fuldfører 9. klasse.

14-årig dreng, som holdt op på skolen i 5. klasse: "Min familie er fattig. Der mangler folk til støtte vores familieføretning, så jeg holdt op... Jeg droppede ud selv, da mine forældre

havde brug for flere hænder...De sagde, at jeg skulle fortsætte, men det gjorde jeg ikke. Jeg holdt op af egen vilje”.

Uafhængigt om man går i skole eller ej, så svarer alle unge i undersøgelsen, at de er involveret i arbejde i nogen udstrækning. Det strækker sig fra husarbejde, landbrugsarbejde, medhjælper i familieforretningen eller sælge på gaden. Det er almindeligt og forståeligt, da leveforholdene er dårlige og hovedindkomsten kommer fra landbrug. Den mest almindelige form for arbejde er, at de unge hjælper med at plante og høste ris enten på forældrenes mark eller hos andre. Børn hjælper ofte til i familiens arbejde allerede fra 10-11 års alderen. I den alder kan barnet også hjælpe til med almindeligt husarbejde, vogte kvæg og støde ris til rismel.

En 16-årig dreng fra An Giang, som aldrig har gået i skole, fortæller: ”Jeg står tidligt op om morgenen for at malke og hente vand. Under rishøsten plukker jeg ris og bærer det, hvis jeg er hyret til det. Jeg startede med rishøst, da jeg var 11 år gammel”.

17-årig pige i An Giang, som gik ud af skolen i 5. klasse: ”Om morgenen går jeg op i bjergene for at skære bananer ned, som jeg tager med hjem for at fodre grisene. Om eftermiddagen støder jeg ris eller høster græs til koen.”

Hårdt arbejde

De voksne er enige i, at arbejdsforholdene er hårde for de unge. I en diskussion i en fokusgruppe blandt otte sundhedsfrivillige (health volunteers) i Soc Trang siges blandt andet: ”Nogle børn starter med at arbejde, når de er 10”; ”Deres familier er fattige. De må arbejde hårdt”; ”Nogle 10 og 11-årige børn sælger lotterisedler hele dagen”; ”10-årige børn kan høste ris”

Om der er forskel på familiernes behandling af drenge og piger, er ikke klart. Ifølge interviewene kommer det an på, hvordan barnet klarer sig, hvor meget støtte, de får til fortsat skolegang. Men hovedparten betragter drengen, som den forventede støtte til familiens økonomi i fremtiden, og det er familiens økonomi, der afgør skolegangen. Familierne foretrækker måske at støtte drengens uddannelse, men er der økonomiske problemer, kan drengene støtte familiens økonomi bedre ved arbejde end pigerne - og må stoppe skolegang.

Som det fremgår, er det ikke familiernes dårlige vilje, der afgør skolegangen, men de økonomiske forhold. PACODE-projektets formål er at hjælpe kvinderne og hermed familierne til at få brudt fattigdommen. Det vil forhåbentligt have indflydelse på skolegangen også.

I næste nummer af VietNam Ajour vil vi beskrive andre resultater fra undersøgelsen.

Sundhed blandt khmerer

PACODE-projektet blandt khmerfolket i Mekong-deltaet går på sit sidste år, men er blevet forlænget et halvt år til 20.06.2010

Af Lise Jensen, læge i PACODE-projektet

260 landsby sundhedsfrivillige er blevet uddannet og har alle fået gule cykler til at tage på sundhedsbesøg

Projektet foregår i fire kommuner i de to provinser Soc Trang og An Giang. Kommunerne er udvalgt, fordi at en stor del af befolkningen tilhører den etniske minoritet khmerer. De har i lighed med andre minoriteter i Vietnam ikke så let haft adgang til de store økonomiske fremskridt, som befolkningen ellers har opnået de senere år.

Projektet har flere komponenter, blandt andet er inkluderet mikrokreditter (”small credits”), forbedrede vand- og sanitetsforhold, lokal energi planlægning, senest også affaldshåndtering og endelig sundhed.

Sidstnævnte komponent har været forestået af lægerne på Børnehospital Nr. 1 i Ho Chi Minh City i samarbejde med Dansk Vietnamesisk Forening.

Lægerne har sørget for undervisning af undervisere (training of trainers) og undervisningsmateriale i samarbejde med de to provinser IEC (Information, Education, Communication) afdelinger.

I alt er ca. 260 landsby sundhedsfrivillige (”village health volunteers”) blevet udvalgt og trænet. De har gennemgået forskellige moduler af undervisning (fx sundhed for

mor og barn, denguefeber, hygiejne, fokus på adolescens (pubertet), børnesygdomme og kvindesygdomme). Hver sundhedsfrivillig er ansvarlig for undervisning af ca. 50-75 familier.

Kvinderne har for at nå ud til alle hjørner af distriktet fået en gul cykel til rådighed. Det er meningen, at de skal tage på regelmæssige besøg til alle ”hendes” familier i landsbyen. Hun holder møder med dem og underviser i de relevante emner.

Via projektet er der desuden indkøbt forskelligt udstyr til de lokale helseklinikker. Det kan være alt fra sugedstyr til nyfødte til blodsukkerapparater eller en computer til registrering.

Ved sidste projektstyregruppemøde i marts var Womens Union meget indstillet på, at alle aktiviteter skulle køre videre også efter projektets afslutning.

Der er imidlertid stor interesse for, at der søges penge til en anden fase af projektet, hvor man fokuserer endnu mere på mor-barn sundhed. Der arbejdes med en ny ansøgning, men om der vil blive bevilget penge hertil, er endnu usikkert.

